

Arrest

nr. 139 845 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 6 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en van het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. MONDELAERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 maart 2012 werd aan verzoekers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, die beide steunen op de volgende motivering:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

REDEN VAN DE BESLISSING :

art.7, al 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; betrokkene kan binnenkomstdatum niet bewijzen; geen binnenkomststempel in het paspoort en de citizen card van Portugal is geen grensoverschrijdend document.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt [hij/zij] gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

1.2. Op dezelfde datum wordt een bevel tot terugbrenging genomen ten aanzien van verzoekster, waarbij zij wordt opgedragen haar zoon terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats van waar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

art. 7 alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: vervallen paspoort“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel. Zij voeren aan dat het paspoort van het kind inderdaad vervallen is, doch dat zij in het kader van artikel 8 van het EVRM, de kans moeten krijgen om het paspoort bij de ambassade te laten verlengen. Zij voeren aan dat eerste verzoeker verblijfsrecht heeft in Portugal en derhalve de buitengrenzen van de Schengenzone mag overschrijden zonder visum, overeenkomstig artikel 5 van de Verordening 562/2006 en artikel 21 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen van 19 juni 1990). De verwerende partij heeft zich niet vergewist van deze situatie. Bovendien is eerste verzoeker in het bezit van een verblijfskaart afgeleverd door Portugal en een geldig paspoort. Ook zal het kind spoedig de Portugese nationaliteit verwerven. Tenslotte nog wijzen verzoekers op het feit dat het kind naar school gaat, zodat minstens het einde van het schooljaar moet worden afgewacht. Zij zien daarin een schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

2.2. Verzoekers gaan eraan voorbij dat enkel wat het bevel tot terugbrenging betreft, de derde bestreden beslissing, wordt gemotiveerd dat het paspoort verstreken is. Ten aanzien van beide ouders, eerste en tweede verzoekende partijen, werd echter een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven omdat zij niet aantonen langer op het grondgebied te verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Naar luid van artikel 6 van de vreemdelingenwet komt het de vreemdeling toe het bewijs te leveren dat hij de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn niet heeft overschreden. Verzoekers betwisten niet dat hun paspoorten geen inreisstempel bevatten, zodat zij niet het bewijs leveren dat de bij artikel 6 bepaalde termijn niet werd overschreden. Aldus blijken de bestreden beslissingen op afdoende wijze steun te vinden in artikel 7, lid , 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren aan dat zij dienden te worden gehoord met betrekking tot de duur van hun verblijf in België, doch blijven in gebreke te wijzen op enig element waaruit kan worden afgeleid dat het horen een ander licht had kunnen werpen op de wijze waarop de bestreden beslissingen tot stand kwamen. Verzoekers beperken zich aldus tot een louter theoretisch betoog, dat geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat op basis van hun Portugese “citizen card”, zij recht hebben op verblijf in België, blijkt geenszins dat zij hierom langer dan drie maanden zouden mogen verblijven. De

bestreden beslissingen strekken er juist toe vast te stellen dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat zij de bij artikel 6 bepaalde termijn hebben overschreden. Hun betoog dat zij recht hebben de Schengengrenzen te overschrijden doet niet terzake, nu zij daarmee niet aantonen over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beschikken. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt evenmin dat zij ook maar op enig ogenblik een vraag om machtiging tot verblijf daartoe hebben ingediend.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen aan verzoekers geenszins een terugkeer naar Portugal verbieden, nu uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat deze lidstaat werd geschrapt uit de lijst met landen die verzoekers dienen te verlaten. Waar verzoekers aanvoeren dat hun zoon, derde verzoeker, spoedig de Portugese nationaliteit zal verkrijgen, maken zij niet aannemelijk, waarom hij, eens hij die nationaliteit bekomen heeft, niet in staat zal zijn om op grond van zijn rechten als EU-burger, België binnen te komen en op die grond zijn verblijfsrecht uit te oefenen. Verzoekers kunnen de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met een - hypothetische - toekomstige gebeurtenis.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoekers tonen niet aan ooit een verblijfsrecht te hebben gehad in België, zodat hun aanwezigheid op het grondgebied moet worden beschouwd als een eerste binnenkomst. Bovendien hebben de bestreden beslissingen betrekking op het gehele gezin, dat aldus niet gescheiden wordt. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden gelezen als een vrije keuze van het land van vestiging van het gezin. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden bestaan om een verblijfsaanvraag in België in te dienen wanneer aan de voorwaarden daartoe is voldaan. Zij brengen geen enkel element aan dat kan wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat.

Met betrekking tot de aangevoerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, dient erop gewezen dat het belang van het kind in beginsel bestaat om samen met hun ouders te verblijven. Verzoekers voeren geen elementen aan die wijzen op het tegendeel. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissingen gedwongen werden uitgevoerd, zodat moet worden vastgesteld dat hun kind, derde verzoekende partij, inmiddels wel degelijk de kans heeft gehad om het einde van het schooljaar af te wachten. Bovendien strekt de beslissing er geenszins toe aan het kind de scholing te ontzeggen en worden er geen elementen aangevoerd waarom het kind niet in de mogelijkheid zou zijn om in Portugal naar school te gaan.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT